

POSTANOWIENIE

Dnia 19 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Koziielewicz

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 19 marca 2019 r.
sprawy **T. P.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k., art. 291 § 1 k.k. i innych
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 11 maja 2018 r., sygn. akt VII Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w B.

z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt III K [...]

I. oddala kasację jako oczywiście bezzasadną;

**II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. S. -
Kancelaria Adwokacka w B., kwotę 442 zł i 80 gr (czterysta
czterdzieści dwa złotych i osiemdziesiąt groszy), w tym 23 %
VAT, z tytułu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej
z urzędu za sporządzenie i wniesienie kasacji;**

**III. obciąża skazanego kosztami sądowymi postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W kasacji obrońcy skazanego T. P. zarzucono, rażące naruszenie prawa
procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. naruszenie art. 452 § 1 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k., w brzmieniu sprzed
1 lipca 2015 r. w zw. z art. 176 ust. 1 Konstytucji RP, poprzez przeprowadzenie
przez Sąd odwoławczy postępowania dowodowego, co do istoty sprawy
oraz przeprowadzenie faktycznie tegoż postępowania dowodowego

w znaczącym oraz kluczowym dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy zakresie, poprzez przesłuchanie po raz pierwszy szeregu istotnych oraz kluczowych dla rozpoznania sprawy świadków (w tym świadka koronnego oraz innych świadków wskazanych przez obronę w piśmie przygotowawczym z dnia 6 lutego 2017 r) na etapie postępowania odwoławczego, w sytuacji, w której pierwotny akt oskarżenia w przedmiotowej sprawie został wniesiony przed dniem 1 lipca 2015 r., a przesłuchani na etapie postępowania odwoławczego po raz pierwszy świadkowie, mieli istotne oraz kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy; w efekcie naruszenie zasady dwuinstancyjności postępowania poprzez brak realnej możliwości zweryfikowania dokonanej oceny materiału dowodowego będącego podstawą skazania T. P. w ramach postępowania dwuinstancyjnego, albowiem ocena dowodów dokonana na etapie postępowania apelacyjnego, w tym dowodów przeprowadzonych po raz pierwszy na etapie postępowania odwoławczego nie może być kwestionowana w ramach kasacji,

2. rażące naruszenie art. 437 § 2 k.p.k., przez utrzymanie w stosunku do oskarżonego w części wyroku Sądu Rejonowego w B. pomimo tego, że podniesione w apelacji uchybienia, wskazujące – jako wynik naruszenia przez ten Sąd Rejonowy reguł procedowania w zakresie zbierania i oceny dowodów – braki w zgromadzonym w tym zakresie dowodach oraz uzasadniające ich wpływ na treść wyroku, nakazywały uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania,
3. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez:
 - a. nienależyte odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do zarzutu apelacji wskazującego na naruszenie przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego, a to art. 7 k.p.k., przejawiających się naruszeniem zasady swobodnej oceny dowodów, poprzez jej dowolność oraz dokonanie oceny tychże dowodów w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego oraz logicznego; rozumowania, w szczególności w zakresie wniosków oraz twierdzeń związanych z zeznaniami świadka koronnego K. S., wskazujące iż Sąd odwoławczy za Sądem I instancji uznał przeprowadzone dowody za wystarczające i miarodajne przy jednoczesnym braku ustosunkowania się do wymienionych przez obronę poszczególnych sprzeczności oraz wątpliwości

i niejasności w tychże dowodach, w sytuacji, w której Sąd I instancji dał powołanym dowodom przymiot spójnych i logicznych, co prowadzi do wniosku, iż zarzut apelacji nie był przedmiotem wszechstronnego rozpatrzenia i nie pozwala na dokonanie weryfikacji oceny kontrolnej dokonanej przez Sąd odwoławczy w zakresie wyroku Sądu I instancji,

- b. nienależyte odniesienie się w uzasadnieniu wyroku do zarzutu apelacji wskazującego na naruszenie przez Sąd I instancji przepisów prawa procesowego, w zakresie naruszenia zasady bezpośredniości, poprzez brak przesłuchania na etapie postępowania przed Sądem I instancji świadków wskazanych w piśmie przygotowawczym z dnia 6 lutego 2017 r.,
4. naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez nieprawidłowe dokonanie przez Sąd odwoławczy kontroli instancyjnej polegającej na niedostrzeżeniu uchybienia Sądu I instancji w przedmiocie braków oraz wątpliwości w zakresie przeprowadzonych dowodów, a w konsekwencji istotnych ustaleń Sądu, co do winy oskarżonego, z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i następnie utrzymanie wyroku Sądu I instancji w mocy, co wskazuje na fakt, że Sąd odwoławczy wobec zgromadzonego materiału dowodowego uznał, że nie doszło do żadnych uchybień procesowych w przedmiocie oceny dowodów, pomimo, że Sąd I instancji uznał przeprowadzone dowody za logiczne i spójne, a obrońca w apelacji wykazał liczne sprzeczności w zakresie tegoż materiału dowodowego, a które to okoliczności zawierały istotne fakty pozwalające na poczynienie innych ustaleń niż te, które zostały zatwierdzone przez Sąd I instancji.

Podnosząc powyższe zarzuty, Autor kasacji, wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w B. z dnia 11 maja 2018 r., sygn. akt VII Ka [...] w części, tj. w pkt 1 i 2 oraz 4, a także poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego w B., z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt III K [...], w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k., na co trafnie wskazuje w pisemnej odpowiedzi na tę kasację, Prokurator

Prokuratury Okręgowej w K. (por. strony 9 - 15) tego dokumentu. Sąd Najwyższy w pełni podziela stanowisko oskarżyciela publicznego zawarte w tym dokumencie.

Wskazać należy, iż zarzuty kasacji są w istocie zarzutami błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku. Odwołanie się do jednej z ogólnych zasad polskiego procesu karnego, powołanie art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. bez wskazania okoliczności jakie zostały pominięte przez Sąd odwoławczy, dowodzi, iż Autor kasacji ponownie kwestionuje ustalenia faktyczne. Oczywiście podnoszenie takiego zarzutu jest niedopuszczalne w nadzwyczajnym środку odwoławczym jakim jest kasacja. Podstawy kasacyjne nie zawierają przecież odpowiednika przepisu art. 438 pkt 3 k.p.k.. to zaś oznacza, że w kasacji nie może formułować zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, chyba że są one wynikiem naruszenia przepisów prawa procesowego. Tymczasem zarzuty kasacji, jak i jej uzasadnienie, sprowadzają się, co do zasady, do kwestionowania wiarygodności zeznań świadka K. S.. W kasacji nie wskazano zaistnienia żadnego naruszenia prawa, które mogłoby być uznane za rażące i stanowić podstawę do wniesienia kasacji. Ustalenia faktyczne dokonane przez Sąd I instancji zostały już poddane kontroli Sądu odwoławczego, a Sąd Najwyższy nie jest kompetentny do tego, by tę kontrolę powtórzyć (dublować). Podstawą zarzutu kasacyjnego nie może być samo negowanie wiarygodności dowodów stanowiących podstawę przypisania sprawstwa skazanemu tylko dlatego, że zostały one ocenione w sposób dla niego niekorzystny, ani też przeciwstawienie im innych dowodów lub ich fragmentów, stawiających skazanego w korzystniejszym świetle. Tego rodzaju zabieg stanowi bowiem nie tylko nieuprawnioną polemikę z ustaleniami faktycznymi przyjętymi na podstawie wyroku, ale też obejście przepisu art. 523 k.p.k. i niedopuszczalną próbę przekształcenia kontroli kasacyjnej w kontrolę apelacyjną. Skoro zatem zarzut błędnych ustaleń faktycznych nie może stanowić podstawy kasacji, to jest bezspornym, że nietrafne nazwanie przez skarżącego wadliwości mającej polegać na przyjęciu za podstawę wyroku błędnych ustaleń faktycznych „rażącą obrazę przepisów postępowania”, nie może prowadzić do ignorowania ustawowej regulacji podstaw kasacji. Nie może ono zatem zobowiązywać Sądu Najwyższego jako instancji kasacyjnej do badania – pod pozorem rozpoznawania „zarzutu naruszenia

prawa” – zasadności ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku.

Przedstawione względy zdecydowały, iż Sąd Najwyższy z mocy art. 535 § 3 k.p.k. rozstrzygnął jak na wstępie.